

Podróże apostoła Pawła

Przegląd życia

Byłem często w podróżach, w niebezpieczeństwach na rzekach, w niebezpieczeństwach od zbójców, w niebezpieczeństwach od rodaków, w niebezpieczeństwach od pogan, w niebezpieczeństwach w mieście, w niebezpieczeństwach na pustyni, w niebezpieczeństwach na morzu, w niebezpieczeństwach między fałszywymi braćmi – 2 Kor. 11:26.

Paweł był stosunkowo młodym człowiekiem, gdy ludzie kamienujący Szczepana złożyli szaty u jego stóp. Trzydzieści lat później, on sam miał męczeńską śmiercią złożyć świadectwo o Chrystusie. Czas pomiędzy tymi dwoma punktami w czasie wypełniła służba, która prawdopodobnie miała się już nigdy więcej nie powtórzyć w historii Chrześcijaństwa.

Zapis Dziejów Apostolskich wspomina o przypadkach, gdy apostoł był bity, biczowany, jak rozbijał się okręt którego był pasażerem, jak był więziony; jednak nie są to wszystkie jego doświadczenia. Niejednokrotnie, biczowanie otwierało jego rany zabiłnione po podobnym biczowaniu jakiego był poddawany niedługo wcześniej: „Od Żydów otrzymałem pięć razy po czterdzieści uderzeń bez jednego” (2 Kor. 11:24). Dodatkowo, trzy razy był chłostany, raz ukamienowany, cztery razy rozbił się z nim okręt, trzy razy organizowany był spisek na jego życie. Świadomość tego wszystkiego stawia w innym świetle doświadczenia, które sami przechodzimy.

Trzy podróże misyjne

W Dziejach Apostolskich, w rozdziałach od 13 do 21, znajdziemy opis trzech podróży misyjnych apostoła Pawła. W pierwszej podróży (Dz. Ap. 13:1 do 14:27), Paweł i Barnaba wypłynęli z Cypru, gdzie przemierzali wyspę z jednej strony na drugą, odwiedzając synagogi i głosząc ludziom dobrą nowinę, że ich Mesjasz został wzbudzony z martwych i stał się przebaczeniem za grzechy. W czasie tej podróży po Cyprze, ich ewangelii uwierzył znamienity poganin, Sergiusz Paweł. Głoszeniu Ewangelii w jego domu przeciwstawił się odstępczy Żyd imieniem Bar-Jezus, który jednak oślepił i nie widział słońca do pewnego czasu (Dz. Ap. 13:11). Pogański władca widząc to, uwierzył.

Na tym przykładzie można zauważyć prawidłowość, że Ewangelia była głoszona najpierw Żydom, którzy stanowili podstawę pierwotnego Kościoła, lecz już w okresie Smyrneńskim (drugi okres rozwoju Kościoła, Obj. 2:8-11), wierzący pochodzenia pogańskiego

stanowili większość. W międzyczasie Żydzi którzy nie uwierzyli zostali dotknięci duchową ślepotą i nie będą widzieć słońca ewangelii do pewnego czasu, aż ich ślepotą zostanie usunięta na początku Królestwa (Rzym. 11:25).

Następnie Paweł i Barnaba udali się na stały ląd, na tereny dzisiejszej Turcji, co prawdopodobnie może wskazywać na fakt, że w trzecim okresie rozwoju Kościoła, gdy ustały już prześladowania ze strony pogańskiego Rzymu, posłannictwo Ewangelii rozprzestrzeniło się na tereny które staną się sercem Chrześcijaństwa. Duet misjonarzy dotarł do Antiochii Pizydyjskiej (w odróżnieniu od ich macierzystego zboru zlokalizowanego w Antiochii Syryjskiej). Zostali tam dobrze przyjęci. Po pierwszym dniu głoszenia Ewangelii w sabat, gdy minął tydzień, „w następny sabat zebrało się prawie całe miasto, aby słuchać Słowa Bożego” (Dz. Ap. 13:44). Podobnie i w okresie Pergamonu (Obj. 2:12-17), poganie żyjący na obszarze Cesarstwa zostali objęci wpływem Chrześcijaństwa.

Jednakże nie ominęły ich problemy. Sukces misyjny jaki odnieśli sprowokował innych, którzy zaczęli się im opierać sprzeciwiać, jak to często ma miejsce w odpowiedzi na naukę Prawdy. Wpływowe kobiety zostały podburzone przeciwko Pawłowi i Barnabie tak, że musieli oni uciekać z tego rejonu, podobnie jak w okresie Pergamonu prawdziwi święci Boży byli wyrzutkami, co zostało pokazane pod symbolem Antypasa (Obj. 2:13). Jednakże najmroczniejsze dni historii Kościoła miały dopiero nadejść w okresie Tiatyry (Obj. 2:18-29), tak jak najsurowsze prześladowania dotknęły Pawła i Barnabę w Listrze. Apostoł Paweł został ukamienowany i zostawiony, by umarł, jednakże ożył dzięki Bożej łasce, by pełnić dalszą służbę. W okresie Pergamonu, wielu wiernych względem prawdy zostało zabitych. Jednakże w okresie Tiatyry, byli oni tępieni i uśmierceni w wyniku działalności „Izabel” □ Papiestwa (Obj. 2:20). Po dokonaniu dzieła misyjnego w tym rejonie, Paweł i Barnaba zmienili kierunek swej wędrówki i powrócili do Antiochii. Ich pierwsza podróż misyjna dobiegła końca. Podobnie i rozwój Ewangelii zamknął się czwartym okresem Kościoła, Tiatyrą. Od tej chwili, dzieło Boże polegać będzie raczej na oczyszczaniu, co rozpoczęło się od Reformacji.

Różnica zdań

W wyniku sukcesu jaki odnieśli Paweł i Barnaba głosząc Ewangelie poganom, istotnym zagadnieniem stała się kwestia podległości pogan wobec praktyk Chrześcijan pochodzących z Żydów. W rezultacie, zwołane zostało

zgromadzenie do Jerozolimy. Mimo początkowej rozieżności zdań, osiągnięto porozumienie – poganie nie musieli poddawać się żydowskim praktykom, za wyjątkiem unikania bałwochwalstwa, utrzymywania moralności na wysokim poziomie oraz powstrzymywania się od krwi: „Ale polecić im, żeby się wstrzymywali od rzeczy splugawionych przez bałwany, od nierządu, od tego, co zadławione, i od krwi” (Dz. Ap. 15:20). Na płaszczyźnie duchowej, kwestie te były również istotne dla Chrześcijan w połowie Wieku Ewangelii – powstrzymywanie się od bałwochwalstwa (które Antychryst propagował za pośrednictwem rozmaitych obrazów), od duchowego cudzołóstwa (co pokazane zostało w symbolice nierządnic w zapisie Obj. 17:5) i od prześladowania innych (co zostało pokazane w symbolu picia krwi, Obj. 17:6).

Sobór Jerozolimski zakończył się mądrymi wnioskami, niosącymi pokój do Kościoła. Przełożeni działali w odpowiedzialny sposób. Zebrali się, uważnie wysłuchali stanowiska i argumentów drugiej strony, odnieśli się do Bożej opatrności i autorytetu Pisma Świętego a następnie pod kierownictwem ducha świętego przyjęli krótkie, treściwe i stosowne zalecenia.

Jednakże mimo osiągnięcia zgody co do wniosków – podobnie jak reformatorzy osiągnęli zgodę co do prawd jakie te zalecenia ze sobą niosły – wkrótce między Pawłem a Barnabą miały się pojawić problemy na tle sposobu prowadzenia pracy. Spór okazał się być na tyle ostry, że ewangelizatorzy rozstali się; obaj jednak nadal prowadzili pracę misyjną ciesząc się Bożym błogosławieństwem, jak miały to pokazać dalsze wydarzenia.

Paweł dobrał sobie Sylasa i powędrował na tereny dzisiejszej Turcji, zaś Barnaba zabrał ze sobą Jana Marka, który ponownie otrzymał sposobność okazania swej przydatności. Podobnie i reformatorzy, którzy zgadzali się co do szeregu podstawowych kwestii, mieli trudność we współdziałaniu. Zamiast prowadzić wspólny wysiłek pracy Bożej, Reformacja przybrała liczne odcienie i barwy pod przywództwem różnych osób. Mimo to, wszyscy oni kierowali się do tego samego celu utwierdzenia świętych i głoszenia Ewangelii.

Druga podróż misyjna apostoła Pawła (Dz. Ap. 15: 40 do 18:22) polegała na głoszeniu posłannictwa dobrej nowiny na terenach odwiedzonych uprzednio, tak jak Reformacja objęła wiernych na terenach już chrześcijańskich. Wracając do Derbe i do Listry, gdzie kiedyś był kamienowany, apostoł zabrał ze sobą Tymoteusza. Wędrowali oni od zboru do zboru, napominając i pocieszając według zaleceń soboru jerozolimskiego. Podobnie i w czasie Reformacji (okres Sardes, Obj. 3:1-6), reformatorzy napominali wierzących co do podstawowych zasad wiary i postępowania Chrześcijanina.

Następnie apostoł Paweł szukał nowych sposobności do poszerzenia swej działalności, ale napotkał opór. Chciał iść w kierunku „Azji” – południowe rejony Turcji – a następnie do Bitynii, lecz „Duch Jezusa nie pozwolił im” (Dz. Ap. 16:7). Bóg miał inne zamiary. Powędrowali do Troady na północnozachodnim wybrzeżu Turcji. Tej nocy we śnie Paweł usłyszał wołanie Macedończyków, w związku z czym w małym gronie przeprawili się przez morze w kierunku nowych obszarów misyjnych na zachodzie – tak jak w fi ladełfjskim okresie Kościoła (Obj. 3:7-13) Bóg skierował ekspansję Ewangelii na dziewicze tereny położone za oceanem, w nowym świecie, gdzie po jakimś czasie prawda miała pięknie rozkwitnąć. To właśnie tam za pewien czas rozpocząć się miało dzieło żniwa.

Rozwój pracy misyjnej był bardzo owocny. Założone zostały zbory w Filippi, Berei, Tesalonice, Atenach i Koryncie, gdzie Bóg powiedział do Pawła: „Ja jestem z tobą i nikt się nie targnie na ciebie, aby ci uczynić coś złego; mam bowiem wiele ludu w tym mieście” (Dz. Ap. 18:10). Podobnie liczba uczniów rosła w siłę w amerykańskim Nowym Świecie, gdzie stosunkowo niewiele było prześladowań, do których Kościół zdążył przywyknąć na ziemiach będących sercem Chrześcijaństwa. Następnie apostoł powrócił do domu, aby wkrótce wyruszyć ponownie w trzecią już podróż misyjną (Dz. Ap. 18:23 do 21:4). W czasie tej wędrowki, Paweł działał w „Azji”, w południowo-zachodnich rejonach Turcji; głównie w Efezie który był centrum państwowości w tym rejonie. Wiele pracował, a jego wysiłki przyniosły wspaniały rezultat. Wydaje się, że okres ten może wskazywać na dzieło żniwa. Apostoł napotkał a swej drodze kilku uczniów Jana Chrzciciela, którym dokładniej wyjaśnił drogę Prawdy; tak jak wielu Adwentystów poznało lepiej Boży Plan dzięki pracy brata Russella.

„I działo się to przez dwa lata, tak że wszyscy mieszkańcy Azji, Żydzi i Grecy, mogli usłyszeć Słowo Pańskie” (Dz. Ap. 19:10). W czasie żniwa, całe Chrześcijaństwo (przedstawione w Objawieniu jako kościoły Azji) miało możliwość poznania prawdy, doznania pracy ducha. Wówczas to „niezwykłe też cuda czynił Bóg przez ręce Pawła” (Dz. Ap. 19:11), tak jak później wspaniały rozwój prawdy miał miejsce w czasie służby brata Russella. Na początku swej służby w Efezie, apostoł Paweł przez trzy miesiące głosił Ewangelię w synagodze, lecz następnie zaprzestał tej działalności w dalszej części swej misji. Być może wskazuje to na wezwanie jakie rozległo się w czasie żniwa: „Wyjdźcie z niego, ludu mój” (Obj. 18:4).

Następnie apostoł odwiedził zbory założone wcześniej, a minąwszy Efez udał się do Izraela. Udzieliwszy ostatnich dorad starszym zgromadzonym z tej okazji, skierował się do Jerozolimy z pieniężnym darem zebranym w zborach greckich. W Jerozolimie Paweł wyko-

nał wszystko czego od niego oczekiwano, w celu okazania szacunku dla uczuć mieszkających tam braci. W czasie rozruchów jakie wkrótce potem nastąpiły w świątyni, został pojmany na podstawie bezpodstawnych oskarżeń i spędził dwa lata w więzieniu w Cezarei.

Podróż do Rzymu

Opis podróży do Rzymu znajdziemy w 27 rozdziale Dziejów Apostolskich. Artykuł w tym temacie jaki znajduje się w niniejszym wydaniu „The Herald” sugeruje, że historia ta może wskazywać na postęp wypadków na świecie w czasie żniwa, prowadzący w kierunku Królestwa, w czasie gdy Paweł (Kościół) znajduje się an pokładzie okrętu jakim jest państwowość, która ostatecznie ulegnie rozbiciu.

Pierwszy etap tej podróży prowadził do miłego okresu spójności w Sydonie, tak jak pierwsze doświadczenia okresu żniwa przyniosły ze sobą czas błogosławionej społeczności prawdy (1874-1916). Następnie podróży zaskoczył przeciwny wiatr, co może wskazywać na wichry wojny która wybuchła w roku 1914. Po dwóch wojnach światowych, stary świat już nie był taki sam, na co może wskazywać okoliczność zmiany okrętu w Mira (Dz. Ap. 27:4-6). Następnie podróżni „płynęli przez wiele dni” aż dotarli do „Pięknych Przystani”, gdzie Paweł doradzał wszystkim, aby przeziłmować. My również przetrwaliśmy wiele dni wędrówki i zbliżyliśmy się do zimy ucisku, zamykającego Wiek Ewangelii. Jednakże rada Pawła nie została wzięta pod uwagę. Żeglarze wyruszyli w poszukiwaniu lepszego portu. Wówczas zdarzyła się katastrofa, rozpętała się wichura która zmiotła okręt i rozbiła go o wybrzeża Melity (obecnie Malta); mimo to nikt nie stracił życia. Podobnie i rządy państw tego świata zostaną rozbite w drzazgi, lecz ludzkość nie przeminie wraz z nimi.

Rozdział 28 opisuje to, co działo się po rozbiciu się okrętu na Malcie, co wskazuje na katastrofę okrętu państwowości tego świata. Obraz ten wprowadza nas do okresu Królestwa. Wspaniałe przyjęcie posłannictwa prawdy przez mieszkańców wyspy i wiele cudów dokonanych tam przez Pawła naszym zdaniem może przedstawiać dzieło rozpoczynającego się Królestwa, jakie mieć będzie miejsce w Izraelu.

Jednakże w perspektywie nadal był Rzym, centrum ówczesnej polityki światowej. Krok po kroku wędrowcy zbliżali się do tego celu, podobnie jak krok po kroku nowy porządek rzeczy uformowany w Izraelu stanie się ośrodkiem władzy w czasie Królestwa. Gdy apostoł dotarł do Rzymu, pozwolono mu przyjmować odwiedzających. Po trzech dniach zwołał on zgromadzenie przywódców religijnych, jak być może uczynią Starożytni Święci (Hebr. 11:39) na samym początku Królestwa. Niektórzy posłuchali, inni nie. Opis tej historii kończy się wzmianką, że Paweł przyjmował wszystkich którzy do niego przychodzili przez dwa lata – co może wskazywać na dzieło ducha w Królestwie, podobnie jak dzieło ducha w czasie żniwa zostało pokazane w czasie dwuletniej działalności Pawła w Efezie (Dz. Ap. 19:10). Na tym zapis biblijny się kończy, wraz z obrazem.

Według wzmianek jakie znajdują się w pismach pierwszych Chrześcijan, apostoł Paweł został później zwolniony z więzienia i zrealizował swe pragnienie odbycia podróży misyjnej do Hiszpanii. Następnie został ujęty w czasach Nerona i zapieczętował swe świadectwo własnym życiem, jako gorliwy żołnierz Chrystusowy. Jego życie jest wspaniałym przykładem historii oddanego świętego, cennym wzorem dla nas wszystkich.

David Rice (USA)